

Chức vụ Ban Mê Thuộc

Tác Giả: Đào Nh

Thứ Tư, 28 Tháng 4 Năm 2010 15:56

Đào Nh là bút hiệu của Bác sĩ Đào Trọng Thi, Trú c 1975, ông là một y sĩ tình nguyện chuyên về phẫu thuật.

Đến nơi vùng Chicago, Hoa Kỳ, ông là chuyên gia bệnh tâm thần, và đã thành lập một câu lạc bộ để hỗ trợ giúp những người học và cựu chiến sĩ VNCH, cựu tù nhân công sự.

Xin ai đó khi đọc tài liệu về ông và nghĩ rằng tôi đang viết về "Cuộc Trú t Thoái Cao Nguyên 1975" của Quân Đội Việt Nam Cộng Hòa. Không, đây là câu chuyện hoàn toàn khác hẳn và xảy ra tại Miền vào những tháng đầu năm 1997 đến năm 2000.

- Ông y và tôi đến Miền lâu rồi, thưa bác sĩ, từ năm 1984.

Bà vừa nói, vừa dùng ngón tay trỏ chỉ về phía những chiếc ghế. Bà m, cao ng, tuy già nhưng còn vẻ thanh tú. Bà nói giọng Quảng Nam. Lúc đó, 1997, theo đúng ngày sinh tháng của bà trên th-th-ng-trú, bà còn đúng 65 tuổi!

Ngồi bên cạnh bà, những chiếc ghế im lặng, nh con, m và thp h n bà nh, ông ngồi mép tai bà là cùng! Ông ta có đôi mắt tím hí qu ng thâm đen, mắt toàn x ng, có nh u vết h n trên trán, chiếc trong quá kh ông cũng có nh ng đêm thao th c không ng đ c!

- Thưa bác sĩ, bà y và tôi đến Miền, năm 1984, đúng vậy!

Nói đến đó ông ta nín thinh, hình nh ông ta bắt h ng vì cái nhìn của bà v. Th y v y Tr ng đ i cho ông:

- Ông bà đến Miền theo đường nào? Có phải đi H.O. không?

- Mìn ren mà đi n H.O. đ c! Đi n H.O đâu có đ n M s m d v y! V i i ông y đầu ph i là s quan...

Bà th ra nh , bà nói ti p:

- Ông y th ng sĩ già! Chúng tôi đ n M theo đi n con lai!
- Kh i m Bác sĩ, ông th u thảo. Tôi là lính c a S Đoàn 2, t thu chí t , cày t lính, đ c g n lon th ng sĩ gi a 73, đ n năm 75, m y ng vào, r i om, m t h t! Ông ôm đ u than vãn nh c đ u, m t ng , chán ch ng, đêm ng th y toàn ác m ng!

Và cu c đ i th ai sau đó h n 2 ti ng đ ng h , gi a hai ông bà và Tr ng. Sau i n g p g này, Tr ng đ c bi t tên ông là Tr n Th ng, lúc đó ông 70 tu i. Hai v ch ng đ u ăn ti n b nh, và có th khám b nh s 93, dành cho ng i b b nh, b t l c lao đ ng. Ông là lính c a S Đoàn 2, ông i p đi, i p i nhi u i n "tôi là lính c a S Đoàn 2, tôi ăn ch u v i S Đoàn 2, tôi trung thành v i cây súng và màu đ t đ "!

Tr ng ng c nhiên, h u nh không hi u đ c cách lý lu n c a ông ta. Theo ông thu t i, giữa tháng 3 năm 75, T ng Ph m Văn Phú, T i nh Quân Đoàn 2, sau khi nh n đ c l nh hã rút l c l ng theo k ho ch ít thi t h i nh t cho Quân Đoàn, b o v sinh m ng c a chi n sĩ và gia đình h . T ng Phú s đ ng Liên T nh Lô 7, n i li n Kontum, Pleiku, Phú b n, Phú yên đ rút l c l ng Quân Đ i Vi t Nam C ng Hòa t cao nguyên v các t nh duyên h i Mi n Trung. Cũng nh các chi n sĩ khác, ông cũng đùm tùm v và 5 năm con theo S Đoàn rút v vùng duyên-h i.

Trong cu c tri t thoái này, Quân Đ i Vi t Nam C ng Hòa gánh ch u nh ng s thi t h i vô cùng to i n, cũng nh gia đình ông gánh ch u nh ng m t mát đau th ng: ông th t l c đ a con trai 15 tu i mà ông nghĩ "nó b vùi d p n i mô r i"! Ông miêu t cái ch t c a v ông: "Bà ch t ch ng mông ngay đ i chân tôi, n i cái v c sâu 2 th c! Bi t làm sao bây gi , tôi đành chôn bà ngay t i ch đó. T i nghi p bà, th ch ng con m t mình bà ch t thê th m quá! Tôi đ ng m t t m b ng b ng tôn đ tên h , đ sau này mình có đ p may ra tr i b c m ! Mà lâu b y ch có đ p mô đâu". Ông mô t "C ng quân vô cùng tàn b o. Lúc y Liên T nh L 7, m t h a ng c kéo dài t Cao nguyên đ n các t nh duyên h i .."! V t i Tuy Hòa, sau h n 20 năm lính, v n li ng ông còn i: 4 đ a con, cái qu n xà i n, cái áo thun, và m t t ng lai đoi th y rõ! Cũng nh các chi n sĩ khác, lúc đó ông cũng đi đ n k t lu n: "cu c đ i binh nghi p c a tôi ch m đ t t đây"! Nghe oai và bu n! Th t bi hùng!

Còn Bà! Quá kh c a Bà đúng là m u m c: "Ng i Đ p Thi i Lo n- H ng nhan đa truân"! Mà Bà đa truân th t. Bà tr i qua nhi u cu c tình, cũng nh bà có nhi u đ i ch ng. Bà th ng hay ti c r :

- H i đó tôi đ th t! Tôi có bi t thu c ng a thai gì đâu! Thành th v i ông nào tôi cũng có con!

Chức vụ của Bà Mẹ Thuộc

Tác Giả: Đào Nh

Thứ Tư: 28 Tháng 4 Năm 2010 15:56

Chị với ông này là tôi không có, khi tôi gặp ông, ông đã già rồi! Tôi lấy ông lấy nh đưa có đôi!
Bà nói nh bà đã ch đi ng trong m i l n bà s ng chung với m i ng i đàn ông!

Bà sanh t i H i an, lấy ch ng v Hu . Hu , ngoài Hoàng t c, Tôn th t, còn có nhi u v ng t c khác nh : Nguy n Khoa, Nguy n H u, Tr n Thanh...Hình nh ng i ch ng Th a Thiên c a bà là m t th sinh xu t thân t v ng t c Hu ! Bà có hai con. Bà đ p và sang. Ch ng bà là sĩ quan Trung úy! C p b c Trung úy c a ông ch ng Bà, theo Bà k là Trung úy b t đ c dĩ, ch ông y t t nghi p Đ i h c S ph m h 3 năm. Bi n c M u Thân, 1968, tại ng cho Hu và cũng là tại ng giáng xu ng gia đình Bà! Ch ng Bà b C ng s n gi t ch t và vui thây trong m chôn t p th ! Nhà Bà b máy bay M b n rockets cháy, s p đ nát tan, trong cái quy t tâm c a h dành i thành ph Hu trong tay C ng s n! May mà hai đ a con Bà và Bà còn s ng sót. C c quá r i! Thôi thì đành ph i "thoái thì v m v y"! Bà thu x p, đ u 69, Bà đ n 2 con v H i an v i cha m . Lúc đó cha m Bà cũng đã già, nh h ng chi n tranh gia tài g n nh khánh ki t. S dĩ ông c bà c còn đ c giây phút nhàn nhã, là nh m y th ng con trai có hi u, đi lính đi tráng cũng dành đ m g i t i n v bù đ p cho ông bà!

Nh ng năm 67, 68, 69, chánh ph M đ quân ào t vào Vi t Nam. S l ng quân vi n chinh M t i mi n Nam Vi t Nam lên đ n con s k l c h n n a tri u ng i! Cách H i an v phía Nam, không đ y 90 cây s , căn c Chu lai c a M đ c n i r ng. Làm ăn v i lính M có màu thng hoa nhanh, giàu có và đ m t nh c!

Bà nói:

- Tôi g i các cháu cho ông bà ngo i chăm sóc cho đi h c. T i nghi p các cháu gi ng cha, chăm ch h c hành, sau này thành thân h t! Tôi l n l i vào Chu Lai. Đâu có ham vui gì n a, lúc đó tôi đã h n n a đ i ng i! Tôi ch c n t i n nuôi các cháu và giúp đ cha m . T i nghi p hai th ng em tôi, đi lính, đi tráng, l n tên m i đ n, kh s mà ph i dành đ m g i t i n v nuôi cha m . Th y v y tôi không đành.

Tôi là ch c cũng là con gái m t...Cu c s ng đ a đ y tôi đ n ngày tôi gặp Bob, 1970, t i m t Night Box trong căn c Chu lai. Ông ta không ph i quân đ i, ông ta m c đ dân s . Ông có xe, có tài x riêng và hình nh cũng có bác sĩ riêng n a! Th t s tôi không bi t ông ta làm gì? Ông ta lúc nào cũng có g ng m t đâm chiêu, suy nghĩ. Có l ông nghĩ v gia đình ông ta t i M , v ông, con ông và cha m ông. Cũng nh ông, tôi nghĩ v các con tôi, v Vinh, ng i ch ng x u s c a tôi b gi t ch t trong t t M u Thân, v cha m tôi... Vì nh ng đ m gi ng nhau đó, lúc đ u tôi ch c n t i n, nh ng sau hi u nhau, chúng tôi đ u p tay g i v i nhau th t s . Ông ta cho tôi t i n nhi u l m! Có tháng ông cho h n c 5, 6 trăm dollars. Ông th ng nói đùa, ông cho tôi t i n còn nhi u h n ông T ng K cho bà Mai m i tháng!

Th là cu c s ng c vô tình đ a đ y đ n lúc mình tr thành...nói đ n đây, m t Bà h p háy vại

cái... " Mít Saigon "(V k ch Ms.Saigon) lúc nào mình cũng không hay! Cu c tình l n c a bà và Bob đ c k t thúc b ng hòa c Paris, ký k t gi a Lê Đ c Th và Kissinger vào 23 tháng Giêng, 1973! Sau khi rút v n c kho ng tháng 3/73, Bob đ l i cho Bà đ a con trai 9 tháng! Vào tháng 5/1973 bà t bi t th i làm ăn v i M đã h t! M t l n n a bà quy t đ nh V V i M . Bà đem t t c t i n b c và tài s n dành d m đ c và b đ a con lai v H i an. Bà g p s ph n đ i d d i c a hai đ a con bà. Ông c bà c v n gi thái đ yên l ng. Ph n thì th ng và hi u các cháu ngo i, ph n thì cũng xót cho con gái c a mình! Mà đâu có ph i t i cháu hay t i con, nh c bà th ng than vãn:

- T t c đ u trên tr i r i xu ng! Nh bom đ n chi n tranh! Nh h a t i n, tai bay h a g i!

Th i gian là ông th y thu c tài ba nh t! D n d n th i gian xoa d u các v t th ng tâm: C t trâu đ lâu hóa bùn ; ch ng nh ng th mà cây có ch chung quanh bãi c t trâu hóa bùn d m ra t i t h n! Bà đem t i n v H i an, bà xây đ ng c s làm ăn. Bà l p m t quán cà phê. M c đ u tu i 41, 42 bà v n còn nhan s c, nh t là m t ng i đàn bà t ng tr i nh Bà, quán cà phê c a bà ăn nên làm ra ! G n mi n , có anh chàng ch a có v , tr h n bà đôi ba tu i gì đó, tr c 73 làm ngh thông dịch cho M . M v n c, th t nghi p, xin đ n giúp Bà m t tay!

Bà nói:

- Xin đ n làm không l ng đó Bác sĩ! Và m t năm sau, tr i i! Tôi đâu có ng tu i 42 mà tôi còn có th có thai v i "hén". Thôi thì cũng đành th ng nhau đ u g o n u c m mà nuôi con! Đ n 75 "m y ng" vào, quán xá v n sinh ho t bình th ng. M y tu n l đ u tháng Năm, m y ng h ch sách tí đ nh. Nh ng v n đ là mình ph i bi t đ i u v i h ! Cũng ph i thôi! Mình là Ng y mà có con lai n a! M t c hai tròng! Nhi u anh cách m ng b o nh v i tôi là đ ng lo, đ ng đóng c a quán, có gì các anh y che ch cho! Nhi u anh t t b ng quá! Nh ng có m t đ i u là th ng con lai c a tôi, th ng Lùi, nó l n nh m t th c t đ ng s : da tr ng, tóc vàng, m t xanh, trông gi ng cha nó, th ng đ t ru t!

- T i sao bà đ t tên con bà là Lùi ? Bà khiêm t n quá v y?

- Bác sĩ d y quá i! S th t không ph i khiêm t n gì đâu! Tôi đ t tên cháu là Nguy n Văn Lu-l đ nh l i s tích c a cha nó tên là Bob. Khi sanh, nó đâu có gi y khai sanh, m i đ n năm 76, sau khi Cách m ng vào, h đ i h i khai sanh đ l p h kh u, m i đi làm khai sanh cho nó c cái xã g n nhà. Ông cán b đ i nón c i nhìn ch m vào th ng con tôi, r i ông ta nhìn vào gi y t t i vi t đàng hoàng: Nguy n văn Lu-l, sanh t i Chu Lai ngày 12 /06/1972. Ông ta h t hàm h i tôi b ng gi ng B c k , ông nói đ t:

- Ti ng Vi t đâu có ti ng Nu-l!

Ông ta t ý s a thành Lui, và cũng chính ông ta thêm cho nó cái đ u huy n cho nó h p th i và đ nghe h n!

- Bà không ph n đ i gì sao?

- Th a Bác sĩ, Lu-l, Nu-l, Lui, Lùi có khác gì đâu! Cái gi ng gì cũng đ c! H i đâu mà k kẻo v i "nón c i"!

- Sao lúc đó Bà không khai cháu Lu-l là con nuôi, bà l m đ c, có ai hay bi t gì đâu!

- Đâu có đành nh v y, Bác sĩ... Bà l y gi ng, nói cao h n:

- Con c a tôi! Tôi ph i khai là con c a tôi! Tôi mang n ng! Tôi đ đau! Tr i cho nó cho tôi! Tôi ph i đ m b c nó ch ! Th a Bác sĩ! Có ch t tôi cũng ch u, đâu có l nào mà mình ch i b gi t máu c a mình!

Th y bà có v gi n, Tr ng v i vàng xin l i bà.

Bà li n đ i:

- Tôi bi t Bác sĩ không c ý nói nh th ! Nh ng...th a Bác sĩ, s ng là ph i nhìn th y tr c.

Năm 1976 vào kh ang tháng 7, b t ng tôi nh n đ c th c a anh Hoàn, anh ru t c a anh Vinh. Anh ch Hoàn cho tôi bi t anh ch đã tr v Hu , và anh ch đang tu b i căn nhà c a cha m ch ng tôi đ ng Lý Th ng Ki t. Anh ch không có con. Anh ch có ý g p tôi và hai cháu Hoa và Thăng, con c a tôi và anh Vinh. Theo tôi bi t, anh Hoàn là cán b i n t Hà N i v . Anh y là anh ru t c a anh Vinh, t p k t ra B c 1954. Anh y có du h c Liên Sô năm hay sáu năm gì đó. Anh đ u Ti n sĩ t i Liên Sô. Nhân c h i này tôi nghĩ đem hai cháu g i cho Anh Ch nuôi, cho t i nó đ b h c hành và ti n thân sau này! Các con tôi v i anh ch nh n thân đ i cây dù che cho cái cán! C 3 m con tôi đùm túm nhau v thăm Hu ! G p anh Ch , anh ch m ng! Anh Hoàn ôm hai cháu Hoa và Thăng vào lòng! Anh không dám khóc mà m t c r ng r ng. Anh không h nh c đ n anh Vinh, cái ch t c a anh Vinh, cũng nh cái ch t hao mòn c a cha m .

Anh y nói nghe mà chua xót:

- Cái gì c a quá kh có th đúng cũng có th sai, nh ng nó thu c v quá kh . Ta nên coi nó v i n thu c v quá kh . Chúng ta hãy lo xây đ p nh ng cái gì tr c m t chúng ta đ có m t t ng lai hòa h p và t i sáng h n! V ch ng tôi th y c n giúp đ thím đ chăm nom hai cháu Hoa và Thăng. Xin thím cho hai cháu v h n v i hai v ch ng tôi. Bây gi là đúng lúc nh t đ tôi lo s p x p cho các cháu vào tr ng c p hai và c p 3 Hu , Tr ng Qu c H c cũ đó!

Anh y vu t tóc hai con tôi và nói ti p:

- Tr ng mà bác và ba c a các con h c chung v i nhau t thu nh .

Th a bác sĩ, nghe đ n đây tôi bùi ngùi nh i anh Vinh. Cu c chi n tranh c a đ t n c ta quá lâu, xé toang gia đình ra t ng m nh. Bên này cũng nh bên kia, ai cũng không dám nhìn th ng vào quá kh đau th ng, ch ng khác nào soi m t mình trong vũng máu c a chính mình, c a gia đình, c a anh em, c a đ ng bào đ t n c! Anh Hoàn đ n hai cháu Vinh và Thăng đi thăm t ng phòng trong nhà và anh y nói v i hai cháu:

"Bác và hai cháu, đang tr i ngôi nhà c a t tiên, c a ông n i, bà n i, c a cha con... N i đây, bà n i đã h sinh Bác và Cha con. Và cũng là n i, cách đây m i m y năm, m c a các con đã h sinh các con. Các con hãy i i đây, đ i mái nhà này, v i hai Bác!"

I anh y nh m t kh ng đ nh. Tôi n n ná i v i anh ch và hai cháu thêm vài ngày. Tôi cũng bản khoăn khi th y anh ch cũng không y gì sung túc! Ch y cũng con nhà quý n quý x a c a Hà n i, cho nên "đ ng thanh t ng ng", anh ch g p nhau, yêu nhau. Anh ch k t hôn trong chi n tranh! Anh ch cũng có con trai lên tám, p ph Khâm Thiên, Hà n i, đi s tán không k p, b máy bay B52 c a M đ i bom ch t ngày Giáng sinh 1972! V t th ng nh c nh i đó anh ch ch a h nói cho ai nghe, k t ngày tr v Hu . Trong lúc hai ch em tâm s v i nhau ch y m i nói: "đó là v t th ng tâm lúc nào cũng xu t huy t! Nghĩ v cái ch t c a chú Vinh, cái ch t c a con chúng tôi, nhà tôi nhi u đêm không ng đ c".

Khi còn ch ng m t ngày n a tôi ph i v H i an, tôi m i th a v i anh ch Hoàn:

"Anh ch nh n hai cháu Hoa và Thăng nuôi nh con v i n, em r t m ng! Nh ng gia đình

anh chị thanh bình chị, không lấy gì sung túc lắm, Em xin gửi anh chị 5 cây vàng để tiếp tay anh chị chăm sóc hai cháu vợ lâu vợ dài! Sau chuyện này, em nghĩ lâu lắm rồi gửi anh chị hai con".
Và tôi khóc!

Anh Hoàng bình chị để em ôm lấy vai tôi, anh nói:

" Vàng 5 cây vàng là một vốn lớn để đi đầu tư kinh doanh của chúng tôi. Nhưng tôi nghĩ chị đừng quên hai vợ chồng tôi hàng tháng, đừng quên cho vợ chồng tôi đùm bọc hai cháu, gửi lấy gia phong! Thím hãy đem 5 cây vàng này về Hà Nội mà đầu tư phòng ngừa bất trắc có thể xảy ra cho thím. Thím biết gia đình thím không hề đi đâu kiếm tiền thì xã hội Hà Nội làm ăn. Ngày mai tôi phải đi sớm vì có công tác phải xuất, hai cháu và vợ tôi, Việt Hoàng, đưa thím ra bến xe. Nếu sau này có bất trắc gì xảy ra, xin thím cho chúng tôi hay để kịp thời giúp đỡ thím."
Nói xong anh nói đi vào phòng trong.

Mọi người sáng hôm sau Chị Việt Hoàng và hai con tôi đưa tôi ra bến xe chờ Hà Nội. Không biết nói gì trong lúc chia tay với hai con, tôi nhét với trong túi áo khoác Hoa 5 cây vàng và bỏ nó gần gũi với tôi mà hết thân cho nó cũng như cho em nó, coi như gia tài chia cho hai đứa nó.
Tôi nói:

"Con hãy đem gửi cho bác gái, đừng quên cho bác trai con hay".

Tôi quay lại nhìn chị Việt Hoàng thì chị đang nhìn chị khác. Mỗi lần lúc xe lăn bánh, chị mới quay lại nhìn mẹ con tôi. Hình như chị có chuyện là niềm tin yêu suốt đời với tôi...

Nói đến đây, bà đứng dậy, để em ôm vai chị ngồi bên cạnh chị, môi bà nở nụ cười hòa lẫn với niềm vui! Nhưng chị chuyện xa, bà xúc động! Tôi nhìn xuống, đường phố Broadway đang nhấp nháy hoàng hôn và bóng mát của khu phố.

Bác sĩ Trưởng ôn tồn nói:

- Tuy có tuổi tác, nhưng lúc nào ông bà cũng san sẻ và gần gũi nhau. Điều đó làm cho tôi mừng!

Ông Thông, chị em bà, sôi nổi nói:

- Mọi người vợ, tôi trước đây chị! Nhưng chị em, thục tình con! Không như mẹ, cha con tôi chị tôi đối xử lâu rồi, và không làm sao mà để chị chị chị!

Lúc này Bà quay lại Bác sĩ Trưởng:

- Con chúng tôi lớn rồi bác sĩ. Tôi nó làm ăn tại North Carolina. Nghe chị em chị Việt Nam Chicago đông, ông nhà tôi có nhu cầu ở đây và tôi nghe bác sĩ làm việc ở đây, cho nên hai vợ chồng tôi mới đi đây cho ông yên hôm sớm với bình bè, và cũng để bác sĩ đi đầu tư giúp cho hai vợ chồng! Bà than vãn:

- Sao mà ai ai cũng buồn, đâu đâu cũng buồn! Nhưng đừng sao nghĩ đâu! Ai cũng cố gắng, không gửi vào đâu đâu! Đêm nào ông nhà tôi ngủ cũng thấy mình tranh, thấy thấy máu đỏ, thấy thấy giết người, thấy thấy ông chị thể thể quá! Tôi nghĩ phải lúc nào cũng như thế chị em. Cuộc đời tôi còn nhiều gian truân lắm. Xin bác sĩ cái hôn, lớn tuổi để chúng tôi gửi bày cảm ơn nhé!

Sau đó ông bà thông tin lui tới gặp Trưởng, để tôi với tâm thần, nhất là ông Thông, để sinh hoạt với nhóm đi đầu tư: "Câu Lạc Bộ 309.81".

Tham thoát, mặt đỏ mà s liên h gi a ông bà và Trng g n đúng 3 năm! M t bu i sáng g n cu i tháng T , năm 2000, mùa xuân đang trên đ ng tr l i Chicago. Nh ng m ng tuy t tr ng xóa đang c bám l y nóc ph nh nh ng c g ng cu i cùng c a mùa Đông đang tàn l i! Nh ng ng i Da Đ trong nh ng chi c áo chòang dày c m làm b ng da thú, m t đ g , n ng men r u, cúi đ u đi lang thang trong kh p ph Uptown, thu c vùng ph c n phía B c thành ph Chicago nh nh ng con g u m ng du, ngái ng ! H có v l c l ng trên vùng đ t quê h ng mà chính t tiên h đã dày công xây đ ng qua m y nghìn năm l ch s !...

Cô th ký phòng ngoài, đ n th ai vào cho hay có thân ch mu n g p. Trng v a đ ng d y đ ra đón, thì bà S ng, v ông Th ng đã đ ng tr c m t. Bà Nói:
- Xin l i bác sĩ, đ n s m, mà không có h n tr c.
- Th a bà, không h gi vì tôi cũng không có h n v i ai trong gi này! Xin bà c t nhiên. Trng v a nói, v a theo dõi nh ng c ch và nh ng thay đ i trên nét m t c a bà.
- Th a bà, thành ph Chicago, trong m y tu n l qua, b chôn vùi d i tuy t l nh. Tu n này tr i m l i. Xem ch ng nh mùa Xuân đang trên đ ng tr v . M th i ti t và 4 mùa, thay đ i nhanh th t.
- Th a bác sĩ, trong m y tu n qua, v ch ng tôi có ý mu n đ n g p bác sĩ, nh ng th i ti t t h i quá. Th y hôm nay tr i m, tôi v i đ n bác sĩ ngay, vì tôi có vài đ u c n th a v i bác sĩ hay, là ông nhà tôi nh p vi n cách đây năm hôm! Bác sĩ Karnov, t i b nh vi n cho hay là ông nhà tôi có kh năng b ung th gan, và ông đang cho làm nh ng xét nghi m c n thi t. Nói đ n đó, bà khóc!

- Th a bà, bà c n tôi giúp đ cho ông ò nhà nh ng gì? Xin bà c nói, tôi s c g ng t i đa trong kh năng c a tôi!
- Th a bác sĩ ò tu i ngoài 70, ông nhà tôi còn m c b nh ung th th t oan nghi t. T i cho ông!
- Th a bà, ung th là món n chúng ta ph i tr ò tu i già! Càng già t l m c b nh ung th càng cao! Tuy nhiên n u qu ông m c b nh ung th th t, thì h n nhiên đó là m t đ u ch ng lành cho b t c ai! Nhân lo i ngày nay ch t vì ung th chi m t s cao nh t. Cho nên v ph ng đ n tr li u cho các b nh ung th , nó là đ i m xoáy c a các ph ng án đ u tr . Do đó ph ng h ng đ u tr ung th ti n b h ng ngày. Có nh ng b nh ung th , m i đây coi nh không tài nào ch a đ c thì ngày nay ng i ta n đ nh nó d dàng! Tôi hy v ng b nh vi n s tìm ra ph ng án, ti n b nh t, hi n đ i nh t đ ch a ch y cho ông.

- Cám n bác sĩ! Bác sĩ Karnov cũng nói r i! Ung th gan không lâu l m đâu! Bà khóc.
Trng, tìm cách chuy n h ng câu chuy n:

- Tính t i hôm nay ông bà ò đ i v i nhau đ c bao nhiêu năm r i?
Bà S ng, đôi m t xa v i, v a nhìn ra c a s , bà v a nói:
- Chúng tôi làm T S ng Chung t i Vùng Kinh T M i Đà N ng 2, năm 1982. M con tôi b chính quy n C ng s n ch đ nh đi Vùng Kinh T M i Đà N ng 2, năm 1981, sau khi h hay bi t ng i ch ng sau cùng c a tôi v t bi n b ng tàu, đ ng đá ng m, tàu đ m và ch t t i ngoài kh i Mũi Din Phanrang! Th t là bi đát, bi đát h n lúc M u Thân ò Hu ! M goá con cô i, tay b ng tay b , b áp đ o đi vùng KTMĐN2, vào mùa hè tháng t 1981!

Mùa hè ò đây nóng và khô c n, th t nghi t ngã! Vùng KTMĐN2 n m phía Tây Đà n ng, phía

Chết Tội Ban Mê Thuộc

Tác Giả: Đào Nh

Thứ Tư: 28 Tháng 4 Năm 2010 15:56

Tây Bắc Hòa An. Vùng KTMĐN2 nằm sát chân núi Trùng Sơn, gần đường mòn Hồ Chí Minh. Dân chúng trồng cà phê, trồng lúa và khoai mì. Nhà làm sữa. Nhà tranh vách đất. Không có điện. Nhà có con suối nhỏ. Chúng tôi san sửa cà phê con suối nhỏ này với trồng cà phê các sĩ quan Quân đội Việt Nam Cộng Hòa, họ về phía tây chừng 2 cây số cách chúng tôi, sâu hút trong rừng Trùng Sơn! Sau này chúng tôi biết đó là trại Khe Hoa, còn gọi là B16. Đón ĐN2, vô tình Cộng sản sắp tôi cái chòi chung vách với ông Thọ! Họ kể ông có 3 người làm ăn cà phê, trồng khoai mì, khoai sắn không có đất mà ăn, nước bùn không có đất mà uống! Ông Thọ là người ít nói. Ông giúp đỡ mẹ con tôi nhiều hơn là nói!

Ông cho hay, 5 cha con đón ĐN2 hơn năm 80. Sau 6 tháng du hành khắp vùng, đói quá, 2 tháng con trai lớn của ông bỏ trốn về Buôn Mê Thuộc! Đất đai tịch lộ, đất đai xe đạp du hành gần phố mà sống! Làm ăn gần gũi nhau, thầy ông Thọ là người chân chất tôi mới bắt đầu trồng ông! Chúng tôi làm tốt sống chung cuộc năm 82. Giữa năm 83 có tin cho hay là gia đình có con lai đất đi Mỹ. Đó là bước đầu khai thông quan hệ ngoại giao giữa hai nước Việt Nam và Mỹ! Tôi nghỉ ngơi ông Thọ! Ông vô cùng mừng rỡ! Chúng tôi kết hợp con cái đi Mỹ. Thọ là hai vợ chồng và 4 đứa con chúng tôi đến North Carolina giữa năm 1984. Nhờ vậy, tính đến nay chúng tôi sống chung với nhau gần 18 năm!

Ngồi nghe bà điếm tôi quá khốn khổ của bà sống với ông Thọ, và nhớ lại cuộc đời của bà, nhớ lúc bà sống với Vinh, với Bob, với người chồng cùng của bà, Trùng Sơn thầy nhớ đi u-u-u-u bà mang nặng lâu nay, khi bà chuộc lý trí u chừng trăm năm, khi tâm linh bà mang nhiều sự thái, lúc siêu thoát, lúc trốn gian! Nhớ người đầy tớ cùng của tâm linh bà, đó là tấm lòng chân chất và trung hậu. Tình yêu của bà với mẹ người đàn ông bà đã sống chung, bắt đầu mẹ người khác, nhớ người cùng bà đã yêu thầy người thầy người chung chẵn với bà với thầy tấm lòng chân thật và trung hậu.

Bà nhìn đường họ. Bà đường dầy xin kiêu Bác sĩ Trùng Sơn ra về. Bà cảm ơn thì giờ quý báu mà Trùng Sơn đã dành cho Bà. Trùng Sơn đáp lại tôi cảm ơn của bà, và tôi nói:

"Rất tiếc không giúp được gì cho ông nhà trong lúc này"! Tuy nhiên tôi muốn đến thăm ông tôi bình thường".

Sau khi cho Trùng Sơn về bình thường, số phòng bà Sống ngấm lấm ra về.

Trùng Sơn thăm ông Thọ vào lúc 3 giờ chiều. Ông nằm phèo phèo trên giường bệnh. Con người của ông vẫn đã già trẻ xổng, Trùng Sơn nghĩ ông giờ này kiệt sức. Chết thầy Trùng Sơn đến, ông liền đường dầy bắt tay Trùng Sơn và người tôi cảm ơn Trùng Sơn đã bỏ thì giờ quý báu đến thăm ông. Trùng Sơn thấy xúc động trước người tôi chân thành của ông. Nhìn cái bệnh chằng chằng và màu da đất sét của ông, Trùng Sơn biết ngay là ông không còn nhiều thì giờ nữa. Ngày tháng và thời khắc của ông đã bắt đầu điếm. Trùng Sơn đáp lại với ông bằng cách nắm bàn tay của ông trong lòng

hai bàn tay của Trùng! Ông vốn dĩ là người ít nói, hôm nay ông lại nói rất chậm, để đo suy nghĩ. Nghe người ông sắp nói cho Trùng sau đây là nghe người ông suy nghĩ trong nhũn năm tháng. Lúc đầu tiên Trùng nghe ông gọi và bắt nghe "bà nhà tôi", thì người ông chỉ gọi mà không nói gì dù lúc nào ông cũng hết sức kính trọng yêu thương bà.

Ông Trùng nói:

- Thưa bác sĩ, tôi nghe bà nhà tôi nói mấy hôm rồi bác sĩ sắp đến thăm tôi, vì thế tôi có ý đi bác sĩ đến, để thưa bác sĩ vài điều.

Nói đến đây ông ngừng một chút, thốt lâu, vẻ suy nghĩ vẻ nhìn vào mặt Trùng, ông nói tiếp:

- Bác sĩ Karnov cho tôi hay là tôi bị ung thư gan. Có lẽ không do thuốc diệt khai hoang Dioxin, màu vàng cam của Mẹ. Ông đã kiểm nghiệm qua máu của tôi, không có yếu tố hóa chất nào chứng minh điều đó. Lúc tôi trên khắp chiến trường trong suốt hơn 20 năm, giặc bẻ gãy chết vì ung thư gan! May mà không phải thuốc khai hoang, Dioxin, màu vàng cam của Mẹ, nếu mà như vậy thì làm sao tôi có thể soi rọi bóng tối sâu thẳm này! Bác sĩ Karnov cũng ở trong Lực lượng Quân của Mẹ, đã từng tham chiến tại Việt Nam, cho nên ông rất thông cảm với tôi!

Tôi này ông ơi nhũn u lộn cho tôi biết tôi còn sống được bao lâu nữa? Cuộc cùng ông cũng đoán không quá 18 tháng. Ông cũng khuyên tôi nên thu dọn càng sớm càng tốt. Tôi cũng làm việc với tất cả các con của chúng tôi và bà nhà tôi. Tất cả đều đồng ý và quyết định nhà của tôi là tôi sẽ về chết chôn tại Buôn-mê-thuộc! quê nhà tôi còn hai thằng con trai lớn. Tất cả đều thành gia đình. Thằng con đang ở tại nhà của tôi tại Buôn-mê-thuộc, nhà của tôi trước 75.

Buôn-mê-thuộc là quê hương của tôi, tôi sinh ra tại đó, lớn lên tại đó! Cuộc đời của tôi chôn chết dưới màu đất đỏ này. Công sự có thể chiếm đoạt quê hương tôi! Công sự có thể cướp đoạt quy hoạch bố trí quốc gia của tôi! Nghe Công sự không thể nào tiêu diệt lòng yêu nước của tôi! Tôi hy vọng bác sĩ đồng ý với vợ con tôi, cho tôi trở về non sông đất nước- trở tôi lại cho quê hương!

Nói đến đây ông dừng lại một hồi lâu, tuy thế Trùng cũng không dám ngắt lời ông. Ông nói tiếp:

- Thưa bác sĩ tôi còn một ý nguyện nữa: tôi phải về để gặp mẹ và tôi. Bà mẹ mà đó đã 25 năm rồi! Mẹ già già nghĩ về bà! Tôi sẽ đem bà về nằm gần nhà, ở Buôn-mê-thuộc. Sau này con tôi sẽ đưa tôi nằm bên cạnh bà.

- Sao ông lại hỏi tôi như vậy? Trùng hỏi! Đó là quyết định to lớn quan trọng với con ông, gia đình và quê hương! Tuy nhiên tôi cảm ơn ông đã cho tôi vinh dự vô cùng to lớn này là được tham dự chuyện nhà của ông! Còn chuyện chúng ta quay về quê hương là sự lựa chọn vô cùng chính đáng!

Ông Trùng quay lại bố trí lấy cái phong bì để gói, trong đó có tất cả di chúc ông viết cho vợ con ông. Bà Sống trong suốt hơn một tiếng đồng hồ nghe người yên nghe chuyện bà nói chuyện với

Trợng, bà liến đợng đợy đợn lợy phong bì đợa cho Trợng. Vì xúc đợng mợt cợa Trợng nhờ cợ chợ. Trợng đợc thợng qua và chợ nhợ vài giờng cợợi cùng ông viợt cho các con riêng cợa ông: "Các con tợp Ba phợng đợợng mợ Sợợng cợa các con. Tuy bà không phợi là mợ đợ cợa hai con, nhợng đợu chợ cợn là nợu không có bà, thì không có cha con ta đợợc nhợ hôm nay! Có thợ, Ba mợi yên lòng vợ vợi tợ quợc, vợi mợ đợ cợa các con, bà đang chợ đợi Ba!"

Tợ giợ ông Thợng, ra khợi bợ nh viợn lúc 5 giợ chiợu, trợi Chicago còn lợ nh, đợng lợi, ngợợc cợ kéo áo chợang cao hợn, Trợng chợ tợ y hàng chợ đợn tợ trên nớc ngân hàng chợ đợng hôm nay ngày 30 tháng Tợ! Tim anh se lợi! Anh cuợi xuợng, mợ cợa bợợc vào trong xe. Ngợi vào ôm tay lái. Bóng tợi vợa phợ xuợng thành phợ Chicago. Trợng lái xe hợợng vợ nhà nhợng anh có cợ mợ tợợng anh đang đợi vợ mợ tợ nợi vô đợ nh!./.

Đợu kiợn đợu hàng đợợc hai tợợng Lee và Grant ký kợ tợi Appomattox ngày 9 tháng 4, 1865 thì 3 ngày sau, ngày 12 tháng 4 mợi là ngày quân liên hiợp miợn Nam chính thợ cợu súng đợu hàng. Hai đợo quân dàn đợi bên con đợợng chợy theo phiá Đợng rợợng Appomattox. Chợ huy cánh quân miợn Bợc và đợu khiợn buợi lợ là tợợng Chamberlain, nguyên là mợ tợ giáo sợ đợi hợc, Huy Chợợng Danh Đợ, hai lợn bợ thợợng trên chiợn trợợng. Chợ huy 28,000 sĩ quan và binh sĩ liên hiợp miợn Nam là tợợng Gordon, mợ tợ trong nhợng cợn tợợng can trợợng cợa Đợi tợợng Lee, 4 lợn bợ thợợng tợi mợ tợ rợn, mợ tợ lợn bợ trợng đợn xuyên qua mợ tợ.

Tợợng Chamberlain đợ ghi lợi trong hợi ký cuợ mình: "Tợợng đợan, tợợng đợan, hợ tiợn bợợc theo nhợp quân hành, ép chợ tợ vào nhau giợng nhợ mợ tợ giờng ngợợi đợi vợợng miợn màu đợ ợi, giợợng cao quân kợ và hiợu kợ. Đây là nhợng ngợợi mà gian lao, đau khợ, nhợc nhợn, kợ cợ tợ thợn không bợ cong đợợc quyợ tợ tâm cợa hợ. Hợ đợợng thợợng hàng trợợc mợ tợ đợan quân chúng tợi, mợ tợ đợan quân tợi tợ, xợợng xợu, nhợng hiợn ngang, mợ tợ sáng ngợi chiợn thợợng, hợ là nhợng hình ợ nhợ sợợng phợn ợ nhợ mợi liên hợ thợ mợ thiợ tợ chợ có thợ có giợa nhợng đợợng đợi trên chiợn trợợng".

Không hợ đợ đợ nhợ trợợc, cũng nhợ không hợ đợợc chuợn y trợợc, tợợng Chamberlain bợ tợ thợn hô lợn ra lợ nh, "Bợợng súng chào!" cho quân đợi miợn Bợc. Mợ tợ tiợng kèn lợ nh vang lên, và lợ pợ tợc toàn thợ đợan quân miợn Bợc bợợng súng lên vai, tiợng bợng súng rợp khuôn vang lên. Phiá đợi đợn, tợợng Gordon thúc nhợ con tuợn mã khợy hai chân trợợc xuợng, ngợợi và ngợa a cùng cúi đợu, gợợm tuợ tợ rợn chúc mợi trong mợ tợ đợng đợu hợng vĩ tuyợ tợ vợi. Cùng lúc, đợan quân miợn Bợc chuyợn qua bợợng súng nghiêm chào. Hợ chào nhợng "anh hợng bợi trợ rợn", hợ bày tợ sợ kính trợợng cợa nhợng ngợợi Hoa Kợ đợi vợi nhợng ngợợi Hoa Kợ.

Chức Tội Ban Mê Thuộc

Tác Giả: Đào Nh

Thứ Tư, 28 Tháng 4 Năm 2010 15:56

Và phía hàng quân miền Bắc tiếp tục giữ đúng thủ nghiêm. Không có thêm một tiếng kèn. Không có một tiếng trống. Không có một tiếng hô chiến thắng. Không có một tiếng nói. Không có một tiếng thảm thê. Mà chỉ còn là một hàng quân im phăng phăng. Mọi nhịp thở nhịp ngừng nghỉ.

Buổi chiều đầu hàng kéo dài 7 tiếng đồng hồ. Gần 28,000 người, trên 100,000 tấn vũ khí, đạn dược, quân k, hiều k, l, n, l, t, b, xu. Tiếng đ, n, v, ti, n, lên, gác súng, tháo bao đ, n, và x, p, súng xu. K, đ, n, h, tr, i, u, m, n, cu, n, hay x, p, quân k, , hi, u, k, , l, m, cái, t, i, t, và l, m, cái, nhu, m, máu đã khô, sau cùng họ kh, đ, t, nh, ng, lá, c, kia xu, ng, m, t, đ, t...